

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **A. K. i A. L.**

skazanych z art. 148§1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 27 marca 2024r.

wniosku obrońcy skazanego A. K.

o wyłączenie od udziału w sprawie SSN Antoniego Bojańczyka

na podstawie art. 41§1 k.p.k. i art. 42§1 k.p.k.

postanowił:

**wyłączyć sędziego Sądu Najwyższego Antoniego Bojańczyka
od udziału w sprawie A. K. i A. L. prowadzonej pod sygn. akt II
KK 419/23.**

UZASADNIENIE

W sprawie A. K. i A. L. skazanych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, obrońcy wnieśli do Sądu Najwyższego kasację.

Następnie, pismem z dnia 19 marca 2024r., obrońca A. K. złożył, w trybie art. 41§1 k.p.k., wniosek o wyłączenie SSN Antoniego Bojańczyka od udziału w sprawie tego skazanego, zawisłej przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II KK 419/23.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W kasacji obrońcy skazanego A. K. podniesiono zarzut zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439§1 pkt 2 k.p.k., poprzez

wydanie orzeczenia przez Sąd nienależycie obsadzony, w którego składzie zasiadała osoba powołana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został ukształtowany na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018r., poz. 3).

W sytuacji gdy Antoni Bojańczyk został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na wniosek tak samo ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, jest oczywiste, że biorąc udział w rozpoznaniu przedmiotowej sprawy i decydując w przedmiocie zasadności zarzutu podniesionego w kasacji, musiałby mieć w swej optyce własny status jako sędziego Sądu Najwyższego. Z tej przyczyny, jeszcze przed wydaniem orzeczenia, strony postępowania mogłyby pozostawać w uzasadnionym przekonaniu, że zarzuty podnoszące zaistnienie uchybienia określonego w art. 439§1 pkt 2 k.p.k. nie zostaną rozpoznane bezstronnie.

Nawiązać należy tu do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., sygn. akt I KZP 2/22, której teza 6, na gruncie analogicznej sytuacji, daje wyraz zasadzie *nemo iudex in causa sua* (*środek odwoławczy zawierający zarzuty dotyczące omawianego uchybienia w procedurze powołania sędziego nie może być rozpoznany przez sąd, w skład którego wchodzi osoba powołana w takiej samej procedurze*).

Co zaś istotniejsze, należy również mieć w polu widzenia i to, że zgodnie z pkt 1 uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020r., sygn. akt BSA I-4110-1/20 „*nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439§1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 3)*”.

Uchwała ta w swej treści stanowi zasadę wiążącą wszystkie składy Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021, z. 10, poz. 41).

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

(r.g.)